

Arrest

nr. 185 246 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 december 2014 toe in België in het bezit van een Congolees paspoort met een visum, afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Mumbai (India) en hij werd in het bezit gesteld van een verblijfstitel die geldig was tot 30 september 2015.

1.2. Op 28 januari 2016 werd de verblijfstitel van verzoeker verlengd tot 30 september 2016.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 21 november 2016 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

1.4. Verzoeker diende op 13 maart 2017 te Elsene een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 april 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning, weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het loutere feit dat betrokkene een sociaal leven heeft opgebouwd, opent niet het recht tot verblijf. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM bij een verwijdering.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 03/04/2017 dat zijn broer in België woont. (Zie rapport.) Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat familieleden in België, gemachtigd tot verblijf, betrokkene kunnen vervoegen. Immers, deze familieleden kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan tevens een band onderhouden: met familieleden in België via de moderne communicatiemiddelen, of hen ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd door L.(...) M.(...) E.(...) onderhouden, erkend vluchteling. Indien betrokkene hier nog een band mee onderhoudt, kan betrokkene deze voortzetten via de moderne communicatiemiddelen of via een ontmoeting op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Betrokkene kan een visum aanvraag voor Schengen indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de wettelijke voorwaarden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene haalt zijn studie intenties in België aan: Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien éinde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene kwam op 06/12/2014 in België aan voor-studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 30/09/2016. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 28/10/2016 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 28/10/2016 werd hem betekend op 21/11/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo, Democratische Republiek."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Le requérant est à l'heure actuelle privé de liberté en vue de son éloignement. Il fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de reconduite à la frontière et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de cet éloignement, le requérant estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 april 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig “*middel*” voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. In zijn enig middel stelt verzoeker het volgende:

“*En ce que ;*

Attendu que l'autorité administrative est tenue de motiver adéquatement ses décisions ;
 Qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15/12/1980 doivent être motivées ;
 Que la motivation à laquelle doit se livrer le ministre doit se livrer, conformément à la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pour justifier la décision d'éloignement qu'elle émet consiste en indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ;
 Que dans le cas d'espèce, l'autorité administrative ne rencontre pas ces enseignements ;
 Qu'en effet, dans l'acte attaqué, l'autorité motive sa décision de ne pas accorder de délai au requérant pour quitter le territoire par le fait qu'il n'aurait pas obtempéré à un précédent ordre de quitter le territoire datant du 28/10/2016 ;
 Qu'il faut souligner que le requérant n'a pris connaissance de l'existence de cet acte que le jour de son interpellation le 03.04.2017 ;
 Qu'il ressort du dossier administratif que l'ordre de quitter le territoire du 28/10/2016 ne lui a jamais été signifié contrairement à ce qui est affirmé par la partie adverse dans sa décision ;
 Qu'il n'existe aucune notification de ladite décision ;
 Que dès lors, on peut clairement affirmer que le requérant n'a pas pris connaissance de l'annexe 13 datant du 28/10/2016 ;
 Attendu qu'il faut rappeler qu'une décision-administrative n'est opposable à l'administré qu'à partir du moment où ce dernier en prend connaissance ;
 Qu'il s'agit d'un principe fondamental en matière administrative ;
 Qu'il ne peut être contesté qu'une décision n'ayant pas été communiquée à son destinataire ne produit pas d'effet à son égard ;
 Que dans le cas d'espèce, il appert que la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant en date du 28/10/2016 sans pour autant prendre le soin de lui en informer ;
 Que dès lors, il y a lieu de constater qu'au jour de son interpellation, le requérant ne faisait pas l'objet d'un ordre de quitter le territoire pour lequel il a refusé d'obtempérer ;
 Qu'en motivant sa décision de ne plus accorder de délai au requérant pour qu'il puisse quitter le territoire sous prétexte qu'il n'aurait pas donné suite à un précédent ordre de quitter le territoire datant du 28/10/2016, la partie adverse commet non seulement une erreur manifeste d'appréciation mais également ne tient pas compte de l'ensemble des éléments objectifs figurant dans le dossier administratif ;
 Que par conséquent, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas correctement motivé dans la mesure où les motifs avancés pour le justifier ne sont pas admissibles tant en droit qu'en fait ;
 * Qu'en droit, pour que la décision administrative prise par l'autorité administrative, en l'occurrence l'ordre de quitter le territoire du 28.10.2016 puisse sortir ses effets, elle doit être notifiée à son destinataire ;
 Que le dossier administratif ne démontre pas à suffisance que le requérant a pris connaissance de la décision susvisée ;
 Qu'il y a lieu de considérer que le jour de son interpellation, il n'existait pas dans son chef, d'ordre de quitter le territoire prise à son encontre ;
 Que c'est dès lors, erronément que le ministre ou son délégué a fait référence à une décision méconnue du requérant pour justifier l'acte attaqué ;
 * Qu'en fait, il ne peut être retenu un risque de fuite en sachant que le requérant dispose d'une résidence fixe, qu'il a toujours répondu aux convocations des autorités, qu'une récente enquête de résidence relative à sa demande de régularisation a été positive ;
 Qu'en égard ce qui précède, le constat selon lequel la décision querrellée n'a pas été correctement motivée, en ce que les considérations de droits et de faits indiquées ne sont pas admissibles, ne peut être éternée.

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense . lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;
 Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;
 Que ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité- tous les éléments pertinents du

cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50) ; Que la partie adverse savait que le requérant avait introduit une demande de séjour prise sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980]

Que cette demande, qui a fait l'objet d'un accusé de réception par le bourgmestre de l'administration communale d'Ixelles, a été transmise à l'administration de l'office des étrangers ;

Qu'à ce jour, la partie adverse n'a pas encore répondu à cette demande ;

Qu'en égard à ce qui précède, elle est tenue de prêter toute l'attention requise aux observations auxquelles lui auraient fait part le requérant afin d'examiner avec saine et impartiale ces informations ;

Qu'en d'autres termes, elle devait s'abstenir de prendre une décision de quitter le territoire avec décision de maintien aussi longtemps qu'elle n'avait pas encore statué sur son autorisation de séjour (CCE n° 128 207 du 21 août 2014) ;

Qu'en ayant tenu compte de ces éléments, la procédure aurait pu aboutir à une issue différente ;

Qu'il faut rappeler que d'après la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Etrangers, lorsque la partie adverse est valablement saisie d'une demande d'autorisation de séjour à laquelle elle n'a pas encore répondu, elle ne peut forcer l'éloignement du demandeur (CCE arrêt n° 168.712 du 09/03/2007) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Qu'en définitive, le droit et les principes précédemment invoqués ont été méconnus par la partie adverse."

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

3.3.2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfstitel in zijn hoedanigheid als student slechts geldig was tot 30 september 2016. De verlenging van zijn verblijfstitel

als student werd geweigerd. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3.3.2.7. In zijn middel weerlegt verzoeker de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat hij “*op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum of verblijfsvergunning*”, waardoor deze laatste in beginsel verplicht was hem op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.2.8. Verzoeker beweert in zijn enig middel wél dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 28 oktober 2016 nooit aan hem ter kennis zou zijn gebracht. Uit de gegevens die verzoeker zelf als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), blijkt echter duidelijk dat dit bevel op 21 november 2016 in de gemeente Elsene aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker stelde hiertegen zelfs op 22 december 2016 een beroep in, dat thans bij de Raad aanhangig is (rolnummer: RvV 198 849). Verzoeker kan dus onmogelijk worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet op de hoogte zou zijn van dit eerdere bevel waardoor hij hieraan geen gevolg kon geven en waardoor de beslissing om aan het huidige bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen zou berusten op een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker kan dus evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden beslissing om die reden gebrekkig zou zijn of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.3.2.9. Waar verzoeker betoogt dat de hoorplicht zou zijn geschonden, kan hij evenmin worden gevolgd. In het administratief dossier bevindt zich immers een zogeheten ‘TARAP’-borderel van het proces-verbaal dat werd opgesteld ter gelegenheid van zijn administratieve aanhouding op 3 april 2017 waarbij hij “*déclare être en belgique pour ses études. Il est en 3ième année en communication. Tout ses frais sont pris en charge par son frère, déjà résidant en Belgique*”. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: “*Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 03/04/2017 dat zijn broer in België woont. (Zie rapport.) Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat familieleden in België, gemachtigd tot verblijf, betrokkene kunnen vervoegen. Immers, deze familieleden kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan tevens een band onderhouden: met familieleden in België via de moderne communicatiemiddelen, of hen ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*” Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat deze overwegingen niet op adequate wijze zouden antwoorden op de elementen die hij naar aanleiding van zijn interpellatie door de lokale politie van Elsene had aangebracht.

3.3.2.10. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris verder geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij op 13 maart 2017 te Elsene zou hebben ingediend en waarvan hij het ontvangstbewijs als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4).

3.3.2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel niet concreet aangeeft welke elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een ander licht zouden werpen op de thans bestreden beslissing. Bovendien had verzoeker ter gelegenheid van zijn aanhouding niet gewezen op zijn hangende aanvraag, zodat hij het bestuur niet kan verwijten dat het hiermee geen rekening heeft gehouden. Geen enkele van de door verzoeker geschonden geachte bepalingen of beginselen schrijft trouwens voor dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf een schorsend effect zou hebben op de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703). Dit geldt *a fortiori* indien, zoals in onderhavig geval, in de aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel element werd ingeroepen dat verband houdt met de schending van een hogere rechtsnorm.

3.3.2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen schending van het hoorrecht aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Attendu que le requérant vit en Belgique depuis 3 ans et y poursuit ses études universitaires au sein de l'ESCG ;

Que dans le cadre de ses études, il était censé commencer son stage le jour de son arrestation, soit le 03/04/2017 ;

Qu'avec sa mise en détention, il risque de perdre son stage et son. année académique s'en trouverait mis en péril ;

Qu'en exécutant l'ordre de quitter le territoire, c'est son année académique qui sera mise à mal d'une part, et sa demande de séjour sera déclarée sans objet d'autre part ;

Qu'il s'agit dans ce cas d'une violation des règles et des principes précédemment invoqués ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate des actes attaqués risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant ;

Qu'il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible ;

Qu'il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr. 126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II).”

3.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan het feit dat hij door toedoen van de bestreden beslissing zijn stage in het kader van zijn studies niet zal kunnen aanvatten. De Raad wijst er echter op dat de verblijfstitel die verzoeker als student genoot reeds op 1 oktober 2016 niet langer geldig was, waardoor het nadeel, dat hij zijn studies niet kan verderzetten, geen rechtstreeks gevolg is van de huidige verwijderingsmaatregel. Verzoeker zette zijn studies verder ondanks het feit dat hem reeds op 21 november 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Het administratief kort geding werd niet ingesteld om een onwettige feitelijke toestand te bestendigen (RvS 15 december 2005, nr. 152.748).

3.4.2.3. Verzoeker toont bovendien niet aan dat het nadeel moeilijk te herstellen is omdat hij, zelfs indien hij het lopende academiejaar niet kan afmaken, vanuit zijn land van herkomst desgevallend een nieuw visum lang verblijf zou kunnen aanvragen om in België zijn studies verder te zetten, indien hij aan alle daartoe vereiste wettelijke voorwaarden voldoet.

3.4.2.4. De Raad stelt vast dat het "middel" zoals het door verzoeker werd uiteengezet ongegrond werd bevonden, zodat deze uiteenzetting bezwaarlijk als een evident nadeel kan worden aanzien zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN